

на стільки у травні в порівнянні з минулим роком скоротилися роздрібні продажі бензину на АЗС. За минулий місяць на пальне автомобілі витратили 5722,2 млн. грн.

У Нововолинську від вибуху загинув шахтар

23 червня внаслідок вибуху, що стався ввечері на шахті №1 шахтоуправління «Нововолинське», загинув один шахтар. Ще трьох госпіталізовано: двоє у важкому стані, один чоловік — у стані середнього ступеня важкості. Про це повідомили у прес-службі Міністерства надзвичайних ситуацій. На горизонті 370 м під час проведення планових буровибухових робіт стався неконтрольований вибух без подальшого горіння. На шахті створено спеціальну комісію з розслідування причин вибуху.

До Польщі контрабандою везли 25 тисяч пачок цигарок

Прикордонники в результаті спільних заходів зі співробітниками УСБУ у Волинській області в м. Любомль затримали мікроавтобус марки «Форд-Транзит», яким керував громадянин України, житель смт. Люблинець Ковельського району. Під час огляду транспортного засобу було виявлено 25 тисяч пачок цигарок марки «Класік» із українськими акцизними марками, які в подальшому планували перемістити до Польщі. Автобус і цигарки вилучено та передано до Любомльського МРВ УСБУ у Волинській області.

Віктор МЕДВЕДЧУК:

Я не хочу повертатися в той бруд...

В останні місяці тема мого повернення в політику регулярно викликає резонанс у ЗМІ. Нинішній рівень журналістики давно вже не передбачає жодних підстав для фахових висновків — досить послатися на «достовірні джерела». А оскільки я ще п'ять років тому залишив політику і якихось приводівговорити про себе не давав, то навіть моє право відверто висловитися розцінюється як нові плани «хитрого і підступного Медведчука».

До речі, всі ці п'ять років моє ім'я не сходило зі сторінок видань, у тому числі завдяки розробкам відомих політехнологів, котрі не могли не використати такий розкручений «негативний ресурс» у політичній гризні. А коли я в судовому порядку добивався захисту своєї честі та гідності — це вже було не так цікаво, як, наприклад, брехлива заява чиновника, що я «привіз до Києва систему фальсифікації виборів «Бавилон». На це і робиться розрахунок. Це продовжується і сьогодні — регулярно з'являються нові пачки, написані тим же почерком, тільки прізвища, котрі згадуються в контексті «підступів Медведчука», змінюються залежно від того, хто став черговою жертвою «витоку інформації».

Не думаю, що є в Україні ще хоч один політик, котрий відчув би на собі всю чарівність тези «політика — це брудна справа». Стосовно мене, коли кожен черпак бруду щедро винагороджував, стояла ціла черга охочих вимастити моє ім'я. На мені зробило кар'єру ціле покоління політиканів і псевдожурналістів.

Я розумію, що жодному медійнику не заплатять, якщо він чесно дослідить мою позицію та реальні справи за десять років моєї активної політичної кар'єри чи згадає внесені мною законопроекти, котрі, вневнинний, могли докорінно змінити хід розвитку країни. Або ж ризикне написати про Медведчука-мецената. Те, що я впродовж багатьох років брав участь у конституційному процесі — це нецікаво. Особливо тим, кому навіть кастрована й однонога («великий компроміс 2004-го») конституційна реформа стала впоперек горла. А розмови та пафосні заклики довершити її, реформувавши місцеве самоуправління, тихо зійшли на нівець, як і заклики до відміни привілеїв і пільг для влади.

Конституційна реформа давала шанс парламентаризму та справжній демократії, не допускаючи невинуватеної концентрації влади в одних руках. Невже її треба було відмінити, щоб люди почали розуміти реальні цінності демократії? Дехто вже починає розуміти...

А сумнозвісна боротьба з корупцією, внаслідок якої ми надійно зайняли за її рівнем одне з останніх місць у світі? Відверто скажу, що досі процвітають політики, на яких найшла істерика, коли мій проект

закону про корупцію був прийнятий у першому читанні. Як вони бігли шукати порятунку в президента Кучми, благаючи його не допустити... Якою б стала Україна, якби ще десять років тому чиновники почали декларувати свої витрати, прибутки та видатки своєї рідні. Навіть «хазяїн» будинку, в якого наш «бідний» політик орендує його за копійки, змушений був би також показати, за які гроші це житло придбане чи збудоване. Скільки «любих бабусь і тітоньок» здивувалися б, дізнавшись, що вони володіють заводами і фешенебельними готелями! А синки політиків і чиновників не розповідали б, що їздять на «позиціях у друзів» суперкарах! Я уявляю, як ті ж люди «кастрували» нещодавно прийнятий закон про корупцію, внесений Президентом Януковичем. Я навіть здогадуюся, що вони йому при цьому говорили...

Нашій країні двадцять років, а улюблена тема «української і російської мов» годіє цілі політичні групи (язик не повертається назвати партіями те, що існує під цією назвою). Захист Конституції України, де гарантії державної мови та права російської мови чітко визначені, — це взагалі окрема тема. Наш законопроект про мови ще 2000 року передбачав право місцевих громад надавати спеціальний статус російській мові на території громади, при цьому гарантував українській мові статус єдиної державної, як того і вимагає Конституція. Але ця тема — вічна, доки комусь вигідно ділити країну на українськомовні і російськомовні громадян.

Чи повертаюсь я в політику? Звичайно, ні! Я не хочу сьогодні вертатися в той бруд. Політика — це боротьба за владу. Я не хочу «за владу». Я бачив її з усіх боків. Марно намагався зробити її ліпшою або ж принаймні привабливішою. Туди сьогодні йдуть ті, для кого цей бруд просто лікувальний, хто умудряється завдяки йому безбідно жити. Для того, щоб боротися за владу, треба говорити, що борешся за демократію і добробут народу — такі тепер правила гри.

Відсутність статусу чинного політика не завадить мені висловлювати свою думку на всі теми, які я вважаю актуальними. Наявність статусу не дає можливості багатьом політикам говорити те, що думаєш, і навіть голосувати так, як вважаєш за потрібне. Я прийшов у політику вже зі сформованими переконаннями, і пішов без жалю, ці переконання зберігши.

Я буду продовжувати відверто висловлювати свою думку, оскільки сьогодні громадяни України мають потребу в тому, що колись називалося просвітительством. Сподіваюся, моя думка допоможе простим людям відрізати реальні дії від попугайства, а політиків, котрі заслуговують довіри, від псевдополітиків. Аби люди могли розібратися самі,

як реально поліпшити своє життя і не повестися на яскраву політичну обгортку, за якою — лиш порожня демагогія. Така просвітницька діяльність може будуватися лише на базі допомоги людям у їхньому рішенні, яка саме влада потрібна народові. І в жодному разі не може бути засобом боротьби за владу для себе особисто. Тому я відмовляюся від особистих політичних амбіцій.

Але я не хочу, щоб народ знову виявився не готовим до демократичних реформ, коли настане час їх проводити, або ж коли Україна посправжньому стикнеться з певними зовнішньополітичними проблемами, при тому, що в пресі завжди переважає офіційна точка зору. Мене не зупинить навіть розуміння того, що поки що мій підпис під статтею для деяких ЗМІ важливіший, аніж її зміст, а видати пасаж про «нові плани розумного, хитрого і підступного Медведчука» (це тільки у нас слова «розумний» і «хитрий» застосовуються як образливі для політика!!!) є значно важливішим, ніж проблема вступу країни в ЄС.

Це нелегка праця. До слова, я написав низку статей для кількох авторитетних видань, у яких висловив свою думку про переваги на нинішньому етапі нашої участі в Митному союзі в рамках ЄП. Навів свої аргументи, закликав до дискусії на тему. У відповідь — тиша та продовження хлипкого голосливого хору про євроінтеграцію та необхідність зони вільної торгівлі з ЄС, якому в унісон уже підспівує парламентська більшість. Цікаво, це данина моді чи потрібно комусь конкретно?

Користуючись нагодою, хочу процитувати декілька пунктів із одного аналітичного документа, підписаного авторитетними спеціалістами з Інституту економіки і прогнозування НАН України, докторами наук Т.Осташко і В.Сиденко.

«...По-перше, наперекір задекларованій назві «глибока і всебічна зона вільної торгівлі», підхід ЄС обмежується значною кількістю (май-

же 400 товарних позицій) вилучень із режиму вільної торгівлі... ЄС намагається нав'язати Україні відверту систему дискримінаційних квот...»

По-друге, ЄС планує зберегти недоторканною існуючу систему багатомільярдних дотацій аграрного сектора, що автоматично робить українське виробництво на експорт менш конкурентоспроможним...

По-третє, ЄС вимагає, щоб Україна взяла на себе жорсткі обов'язки щодо захисту географічних назв... у тому числі напоїв і сирів — «коньяк», «шампанське», «пармезан», «фета» тощо. Реалізація подібних обов'язків зумовить значні витрати на ребрендинг і неминучу при цьому тимчасову зупинку виробництва...

По-четверте, ЄС вимагає повної відміни чинного 12-відсоткового експортного мита на насіння соняшника, що ставить під сумнів забезпечення сировиною за прийнятними цінами українських олійних комбінатів... Загальні ж затрати в аграрній сфері після підписання договору про ЗВТ можуть становити, за оцінкою Українського клубу аграрного бізнесу, щорічно майже 15 мільярдів гривень.

По-п'яте, ЄС залишає за собою право використання експортних субсидій для підсилення конкурентоспроможності своєї сільгосппродукції на ринках України та спеціальних заходів для захисту власних виробників від імпорту. Україна ж не має права задіювати ці механізми, відповідно до обов'язків, узятих при вступі до СОТ...»

Ось думка авторитетних спеціалістів, які висловлюють неприховану стурбованість із приводу того, що Україна нав'язується формат угоди, вигідної винятково Євросоюзу. Ми вже так у СОТ вступили...

Я — за європейський вибір! Але для мене це означає передусім високий європейський рівень життя і демократії в Україні.

Повертаючись до теми статті, хочу сказати, що я ніколи не відповідав на дзиччання рою, що літає

навколо. Хоча мене досі дивує, коли яка-небудь журналістка, котра не тільки мене ніколи в очі не бачила, але й не потрудилася навіть прочитати написане мною, видає черговий «пасаж», використавши в короткому матеріалі проти мене весь набір брудних штампів, напрацьований ще у ті часи, коли вона гралася ляльками. Якби вона потрудилася хоч би поверхово вивчити предмет своїх «глибоких» журналістських досліджень, то, напевно, дуже здивувалася б тому, наскільки послідовна і постійна за останні п'ятнадцять років моя позиція з будь-якого питання.

Звичайно, мене змушує замислитися те, що навіть моє гіпотетичне повернення в політику продовжує викликати зубний скрегіт і мимовільне випорожнення сечового міхура у декого з тих, хто прикидається політиком. Сьогодні Україна, зробивши коло, повертається до кінця 90-х не тільки в питанні конституційного облаштування й інфляції...

До речі, про зростаючий ажіотаж довкола парламентських виборів, до яких іще більше року. ЗМІ та політичні угруповання вже ділять мажоритарні округи, про які ще й закону немає. Оцінюються шанси, в т.ч. чомусь і мої. У зв'язку з чим хоч усім «розумникам», що полюбляють побазікати на цю тему, — «політологам», містечковим «начальникам», «хазяям» та іншим «наглядачам» — нагадати, що я тричі обирався народним депутатом України, зокрема, двічі — в мажоритарному окрузі вже рідного мені Закарпаття. Причому як народний депутат другого скликання я отримав рекордну в Україні підтримку — понад 94% виборців, а в третьому скликанні — понад 90%.

Скажіть, чи в багатьох мажоритарних округах люди пам'ятають, хто був їхнім народним депутатом в 90-ті роки? Хоча, як ви розумієте, в країні тоді гречки вистачало... Коли саме з Закарпаття звучать новини про моє повернення в політику, мені зрозуміло. Я досі вдячний своїм виборцям і гордий від того, що вони віддали свої голоси за ті реальні справи, котрі я вважав своїм обов'язком робити для них. І, як вони переконалися, мої допомога та підтримка не залежать від мого політичного статусу.

Зі свого боку, я вірю, що в Україні є справжні політики, журналісти й оглядачі, котрі розуміють, що в їхній роботі головне — правильно та чесно називати іменники, а не говорити одними прикметниками, залежно від політичного замовлення. І в країні є багато чого важливішого від різноманітних страшних випадків на побутовому ґрунті, дрібних катастроф і любовних пригод зірок шоу-бізнесу. В цьому сенсі ми вже значно відстаємо навіть від рівня 2000-го року — просто «чорнуха» початку 90-х. Зрештою, до теми мого «повернення в політику» це не має стосунку...

■ КОНТРОЛЬ

15% барів Луцька не мають окремих місць для куріння

У Луцьку відбулося засідання координаційної ради з питань профілактики і протидії пияцтву, алкоголізму та тютюнопалінню. Заступник начальника відділу з питань торгівлі та сфери послуг Луцької Наталія Рибай розповіла, як у місті виконується рішення міської ради щодо створення ізольованих місць для паління в закладах ресторанного господарства. Вона зазначила, що порушення виявлено у 15% кафе/терейв і закусок.

Здійснюються відповідні рейди інспекторів міліції Луцького міськрайонного відділу УМВС і відділу

міської дружини на предмет продажу алкоголю у стометровій зоні від навчальних закладів, продажу алкоголю в нічний час і неповнолітнім. За 2010 рік за цією статтею притягнуто до відповідальності 542 порушники, а у 2011 році вже складено 76 адміністративних протоколів, 18 — за фактами продажу алкоголю неповнолітнім.

За словами Сергія Адамчука, члена правління громадсько-консалтингової групи «Партнер», підприємці навіть і не знають, що, скажімо, штраф за неналежне розподілення залів для паління сягає

10 тисяч гривень. А за відсутність таблички «Палити заборонено» — 3400 гривень.

Перший заступник міського голови Святослав Кравчук зазначив: «Ми вже подолали продаж цигарок бабусями «поштучно» та паління у лікарняних закладах. Наступним кроком стане викорінення незаконного паління у закладах ресторанного господарства, а вже після цього візьмемося за пересічних громадян, які дозволяють собі курити на Театральному майдані та в інших людних місцях, незважаючи на заборону».

■ СПІВПРАЦЯ

Луцькі міліціонери вчитимуть англійську з місіонерами

Місіонери Корпусу миру навчатимуть співробітників патрульно-постової служби Луцька англійської мови, аби міліціонери змогли порозумітися з туристами, яких очікують до чемпіонату Євро-2012. Про це говорили на прес-конференції УМВС у Волинській області, пишуть «Волинські новини».

Як повідомив заступник начальника УМВС у Волинській області Микола Лисюк, патрульно-постова служба Луцька вже близько року кожного місяця у визначені дні ви-

вчає іноземну. Освоювати чужу мову міліціонерам допомагають викладачі з Волинського національного університету імені Лесі Українки.

«Буквально кілька днів тому представники місії Корпусу миру запропонували допомоги. Ми їх також будемо задіявати, — каже Микола Лисюк і додає: — Хто має бажання — той вчить. Молода людина повинна розуміти, що вона має знати хоча б одну іноземну мову», — зазначив заступник начальника УМВС у Волинській області.